

Той подаде ржка.

На Иванко не оставаше друго, освенъ да се подчини. Той се поклони дълбоко. Цѣлуна пръстена на императора. Следъ това се наведе още по-низко и докосна устни до края на Аннината копринена мантия. Синитѣ му очи се отправиха съ гореща молба къмъ прекрасното лице на порфирородната.

Анна се усмихна.

И въ тая усмивка българинътъ видѣ нѣкакво обещание.

Оставаха още нѣколко часа докато корабътъ спре при Мурса. Търговецътъ на медъ и кожи гледаше съ напрегнато любопитство по посока на приближаващия пристанъ. Тамъ, на брѣга, щѣха да го чакатъ трима вѣрни люде, преоблѣчени като странници пилигрими, завръщащи се отъ Светата земя.

Ако тримата бѣха успѣли да се добератъ до брѣга на пристана Мурса, вѣрвейки все покрай Истѣра, половината отъ предначертаното бѣ изпълнено. Минавайки край двама монаси, които се занимаваха съ търгуване на реликви, отъ далечния Изтокъ за християнския Западъ, търговецътъ на кожи и медъ неволно чу да произнасятъ думата Асѣнь. Направи се, че не имъ обръща внимание, ала застана недалечъ отъ тѣхъ, сякашъ ужъ се препъна въ нѣкакви струпани вѣжета. Докато оправяше туниката си, леко наведенъ напредъ, той долови следния разговоръ:

— Не е той. Ако бѣше князь Белота, щѣше да се обърне като чу името на царя си.

— Мълчи, може би той разбира нашия езикъ.

Белота изтрѣпна, наведе се още по-низко, за да скрие вълнението си, следъ това бързо изчезна къмъ противоположната страна на кораба. Ясно бѣ, че отвсѣкъде го обграждаха подслушвачи. Пжтуването му бѣ известно на венгритѣ.

За да заличи следитѣ си, търговецътъ на кожи изчезна. Презъ нощъта той тихо се спусна въ улегналитѣ